

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

כל המשפחה מחוברת סביב הדרך של אבא

מסרים מהדף היומי / גליון מס' 72 / חג הסוכות תשפ"ד

לכל קוראי 'הדרך של אבא'
ולכל בית ישראל
'חג סוכות שמח'

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף מ"ח:

"עני ונמצא עשיר אינה מקודשת"

השבוע אנו לומדים במשנה: קידש אשה על דעת שהוא עני, ונמצא שהוא עשיר; יש הסובר שהקידושין טעות והם בטלים, מאחר שהטעה אותה. הטעה אותה?! רבים היו מאחלים לעצמם הטעיה שכזו... מסבירים המפרשים: כיון ש"מרבח נכסים מרבה דאגה", אשה זו מעדיפה חיי עוני ושלווה, מחיי עושר ודאגה.

אשה זו השכילה להבין, שעושר אינה מילה נרדפת לאושר, ועניות אינה בהכרח אומללות. האושר נמצא בתוכנו ולא מחוצה לו.

ובסיפורי העמים: במדינה רחוקה חלה המלך. הורו לו האיציטגנינים: "רפואתך היא ללבוש חולצה של אדם מאושר". שליחי המלך מהירו לצאת לחיפושים אחר האדם המאושר... התחילו בשרי הממשלה, אך הללו דחו אותם, הם אינם מאושרים; זה מקנא, השני כועס... עברו לעשירים, אך גם הם לא; במרוץ אחר הזהב עדיין לא מצאו רגע פנוי לחוות אושר... לבסוף הגיעו לבית מט ליפול, חלונותיו מנופצים, גגו סדוק, ובתוכו אדם רוקד; "על מה אתה שמח?" - שאלוהו, והלה השיב: "על כי תודה לקל, לא חסר לי דבר!". אנחת רווחה נפלטה מפיהם, והם מיד ביקשו: "שמא תוכל להשאיל לנו חולצה בעבור המלך?". "צר לי" השיב האיש, "אך אין לי חולצה..."

איך זה קשור אלינו?

למרות כל זאת נדע: יש עושר המביא אתו גם אושר; "איזהו עשיר, השמח בחלקו!", וזה בהישג יד של כולנו.

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף מ"ד:

"אפכוה ושדרוה קמיה דרב"

בגמרא השבוע מסופר על נושא שנחלקו בו האמוראים שמואל וקרנא. בני הישיבה שלחו את השאלה לאמורא רב, אך מחשש שמא מחמת אהבתו לשמואל תנטה דעתו כדעת שמואל, הפכו את השיטות ושלחו את דברי שמואל בשם קרנא ואת דברי קרנא בשם שמואל. למרבה הפלא רב זיהה: "אין מן הראוי שאדם גדול כשמואל יביע דעה שכזו" - אמר.

רב ושמואל אוהבים?! הש"ס מלא במחלוקותיהם! בהכרח לומר שמחלוקת בדיעות אין משמעותה מריבה, היא עדיין מותרת מקום לאהבה, ואדרבה אף מביאה לידידות אמת.

גדול גאוני דורו, הגאון הרוגאצ'ובי רבי יוסף רוזין כיהן כרב הקהילה החסידי בדווינסק. בספרו 'צפנת פענח' ח"ב סימן (ח) מופיעה תשובתו החרפה לרבי חיים זאב, מגיד מישרים בדווינסק, בנוגע למנהג חסידי מסוים, במהלכה הוא אף כותב בחריפותו הנודעת: "מה אוכל לכתוב למתנגד כמוך; כי אם היית חסיד כמונו הייתי מגלה בזה לך רזין מדורשי רשומות ודורשי חמורות, אך למתנגד כמוך די בזה...". כמה נפלא לקרוא את סיום המכתב: "כה דברי ידיך(!) יוסף ראזין. אבקש שתתפלל עלי כי קצת גונח אני, כי פגע בי שר של צינה...". כן! בד בבד לביקורת, מגלה הגאון כלפי השואל יחס של הערכה, ואף מבקש להתפלל עליו.

איך זה קשור אלינו?

חברי מצביע למפלגה אחרת? דעותינו אינן שוות? אז מה? נישאר חברים.

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף מ"ב:

"אף אוריה החתי אי אתה נענש עליו, מאי טעמא מורד במלכות הוה"

הגמרא השבוע מזכירה את המעשה בו שלח דוד את אוריה החתי למלחמה מסוכנת במטרה לגרום למותו. והנה, בעוד מלשון הפסוקים משתמעת טענה כלפי דוד המלך, גמרתנו מפרשת שדוד המלך לא נתבע על כך, שכן אוריה היה חייב מיתה כדין מורד במלכות.

כבודם של גדולי האומה יקר בעינינו. דוד מלכא משיחא בודאי אינו זקוק להסכמתנו. אף כל גדולי הדורות כך; גם אם מעשיהם נראים כתמוהים בעינינו, מותר לנו להבין שאיננו מבינים... הם מבינים יותר מאיתנו, והם צדיקים יותר מאיתנו!

הרב חזקיהו מישקובסקי, משגיח ישיבת אורחות תורה, סיפר: בא אלי אדם, מאלו שעליהם אמר הכתוב "הכסיל חכם בעיניו", ובפיו טענות על אחד מגדולי התורה; לדעתו בענין פלוני היה עליו להורות כך, ובענין פלמוני - אחרת... "רגע!" - עצרתי בעדו, "בוא ונסכם בינינו תחילה דברים ברורים; את מה שאותו גדול לומד ביום - אינך לומד בחודש, ואת מה שאתה אוכל ביום, הוא אינו אוכל בחודש... ובכן, בא נשמע שוב מה דעתך עליו" האיש כמובן נאלם, ונעלם...

איך זה קשור אלינו?

גדולי האומה, הם ומעשיהם, מעבר להשגתנו, ומשכך אף מעבר להשגותינו, אין אנו מתיימרים להבין את מעשיהם, ובוודאי שלא נבקר אותם.